

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16CoCsp/35/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123243932
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Mojš
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6123243932.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Mojša a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Ivce Hanuskovej, v spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, Česká republika, IČO: 043 552 11, zastúpeného v konaní advokátkou Mgr. Zuzanou Bírovou, Advokátska kancelária 831 02 Bratislava, Americká 2, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX/XX, XXX XX E. o zaplatenie 100 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. RA-3Csp/52/2023-96 zo dňa 29. 09. 2023 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 100 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 100 eur od 24.03.2020 do zaplatenia, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 12,00 eur a náhrady trov konania.

2.1. Žaloba bola odôvodnená tým, že žalovaný sa prostredníctvom webovej stránky F. registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 100 eur. Pri registrácii a odoslaním žiadosti o poskytnutie úveru žalovaný potvrdil, že súhlasí so Smlouvou o úvère, ako aj so všeobecnými podmínkami poskytnutí úveru (ďalej len „VPPÚ“) a zároveň potvrdil, že údaje, ktoré žalobcovi ako veriteľovi poskytol sú pravdivé a úplné. Na základe Smlouvy o úvère č. 582021 zo dňa 17.02.2020 uzatvorenej podľa § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. Občanský zákonník a zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úvère v znení neskorších predpisov, žalobca poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 100 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 28,00 eur a to do 28 dní od poskytnutia úveru. Žalobca si odplatu za poskytnutie úveru vo výške 28,00 eur v konaní neuplatnil.

2.2. Žalobca je zapísaný v obchodnom registri Českej republiky a má registrované sídlo v Českej republike. Je držiteľom povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Českej republike, ktoré mu udelila Česká národná banka, ktorej dohľadu výlučne podlieha. Žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o úvère v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na použití, ktorého sa dohodli. Aplikácia českého právneho poriadku nie je a ani nemôže byť pre spotrebiteľa menej výhodná, pretože právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v EÚ plne harmonizovaná Smernicou 2008/48/ES.

3.1. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd v upomínacom konaní rozhodol vydaním platobného rozkazu v časti istiny vo výške 100 eur, v časti úrokov z omeškania vo výške 5,00

% ročne zo sumy 100 eur od 24.03.2020 do zaplatenia a v časti trov konania, pretože žalobca súhlasil s postupom podľa § 8 ods. 1 Zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní, kedy platí, že vo zvyšnej časti vzal návrh späť a konanie sa v tejto časti zastavilo.

3.2. Žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie istiny úveru vo výške 100 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 100 eur od 24.03.2020 do zaplatenia a náhradu trov konania.

4.1. Okresnému súdu sa nepodarilo doručiť žalobu žalovanému na adresu evidovanú v registri obyvateľov a inú adresu žalovaného sa nepodarilo zistiť ani prostredníctvom polície, preto v súlade s § 116 ods. 2 Civilného sporového poriadku zverejnil oznámenie o podanej žalobe na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu.

4.2. Okresný súd rozhodol bez pojednávania (§ 297, § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku), pretože išlo o otázku jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán neboli sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšovala 1000,- eur.

5.1. Okresný súd mal preukázané zo Smlouvy o úvere č. 582021 (ďalej len „zmluva“) uzavretej dňa 17.02.2020 prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie podľa zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere v znení neskorších predpisov, že žalobca poskytol žalovanému bezúčelový, bezhotovostný úver vo výške 100 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť naraz v lehote 28 dní do 16.03.2020. V zmluve bol dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 28 eur. V zmluve bola uvedená úroková sadzba vo výške 0%, a celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť vo výške 128 eur, ročná percentuálna miera nákladov vo výške 2397,81%. Zmluva bola uzavretá na dobu určitú. Výzvou zo dňa 5.12.2022 žalobca vyzval žalovaného na uhradenie dlžoby pred začatím súdneho konania a to vo výške 334,31 eur.

5.2. Žalobca zmluvu uzavrel ako podnikateľ s predmetom činnosti poskytovanie spotrebiteľských úverov so žalovaným spotrebiteľom, ktorý má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky a preto sa zmluva spravuje v zmysle čl. 6 ods. 1 písm. b) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) slovenským právnym poriadkom.

5.3. Uvedenú zmluvu právne posúdil ako zmluvu o pôžičke, ktorá je upravená v ust. § 657 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že v zmluve o úvere chýba podstatná náležitosť zmluvy, a to záväzok žalovaného platiť za poskytnuté peňažné prostriedky úrok.

6.1. Okresný súd posudzoval spotrebiteľský spor, preto postupom podľa § 295 CSP vykonal dôkaz zoznamom veriteľov a iných veriteľov, ktorý je vedený Národnou bankou Slovenska.

6.2. Žalobca je zahraničná právnická osoba vykonáva podnikateľskú činnosť, predmetom ktorej je poskytovanie spotrebiteľských úverov na základe povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Českej republike, ktoré mu udelila Česká národná banka, ktorej dohľadu výlučne podlieha.

6.3. Žalobca nemá povolenie udelené NBS na poskytovanie úverov podľa § 20 ods. 1 a § 24 ods. 3 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože nie je v zozname veriteľov a iných veriteľov vedený Národnou bankou Slovenska, (ďalej len NBS), ktorým udelila povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a ktorý zverejňuje na svojom webovom sídle (F.). Keďže veritelia môžu na území Slovenskej republiky ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska, z uvedeného zistenia vyvodil okresný súd právny záver, že podľa § 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch je uzatvorená zmluva absolútne neplatná..

6.4. Vzhľadom na neplatnosť zmluvy ma žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu plnenia z neplatného právneho úkonu (§ 451 Občianskeho zákonníka), vo výške skutočne poskytnutých finančných prostriedkov.

7. Žalobca neuviedol, kedy skutočne poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Zmluva bola uzavretá 17.02.2020 z čoho možno usudzovať, že v uvedený deň poskytol žalobca žalovanému peňažné prostriedky vo výške 100 eur. Už v deň poskytnutia peňažných prostriedkov mal žalobca vedomosť, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil, pretože žalobca na území Slovenskej republiky - v rozpore so zákonom, poskytoval úvery bez povolenia na činnosť od Národnej banky Slovenska. Subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia tak uplynula dňa 17.02.2022, najneskôr 16.03.2022, nakoľko ako deň splatnosti úveru bol dohodnutý 16.03.2020. Keďže žalobca podal žalobu na súd 21.02.2023, bol jeho právny nárok premlčaný. Na premlčanie nároku súd prihliadol ex offa, keďže spor vyplýval zo spotrebiteľskej zmluvy.

8.1. Právne vec okresný súd posúdil podľa čl. 6 ods. 1 písm. b) Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 593/2008 z 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), § 52 ods. 1, § 54a, § 657, § 107 Občianskeho zákonníka, § 1, § 2 písm. a) zák. č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, § 2 písm. c), § 3 písm. l), § 11 ods. 3, § 24 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

8.2. Žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, preto okresný súd ich náhradu žalovanému nepriznal.

9.1. Proti rozsudku okresného súdu podal včas odvolanie žalobca, ktorom namietal nesprávne skutkové a právne posúdenie. Okresný súd prišiel k záveru o absolútnej neplatnosti „smlouvy o úvère“, uzavretej medzi stranami sporu výlučne z dôvodu chýbajúceho povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov u žalobcu zo strany Národnej banky Slovenska. Následne súd aplikoval na uplatnený nárok premlčanie práva po uplynutí dvojročnej premlčacej doby.

9.2.1. Podľa žalobcu nie je správny záver okresného súdu, že žalobcovi bolo navyše potrebné povolenie zo strany Národnej banky Slovenska. Bráni tomu sloboda pohybu služieb. Súd má vychádzať zo základných pravidiel zakotvených v Zmluve o fungovaní EÚ, kde je v čl. 56 (predtým čl. 49) uvedené právo na slobodné poskytovanie služieb v rámci spoločenstva, ktoré sa uplatní bez potreby zakladať na území iného členského štátu organizačnú zložku. Sloboda poskytovania služieb zaručuje, že poskytovatelia pochádzajúci z krajín únie môžu voľne ponúkať služby bez akejkoľvek diskriminácie pre štátnu príslušnosť. Rozhodujúce je, aby v domovskej členskej krajine spĺňali podmienky stanovené na založenie živnosti či podniku. Žalobca je subjekt registrovaný podľa právneho poriadku Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť (SE) sídlo a vykonáva činnosť s podnikateľským oprávnením na poskytovanie finančných služieb v prostredí internetu.

9.2.2. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-630/17 G. A. H. D. zo dňa 14. 02. 2019, podľa ktorého zmluva o úvère nie je neplatná pre nedostatok povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a akýkoľvek opačný záver má za následok porušenie práva EÚ. Súdny dvor EÚ dávnejšie vyjadril, že členské štáty nemôžu zakazovať podnikateľskú činnosť na ich území, pokiaľ spoločnosti spĺňajú podmienky štátu, v ktorom majú sídlo. Žalobca má registrovaný predmet podnikania na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Českej republike.

9.2.3. Pokiaľ ide o vykonávanie dohľadu, Európsky súdny dvor v rozhodnutí Cassis do Dijon vyjadril, že domovská krajina nielen vydáva oprávnenie na vykonávanie činnosti spoločnosti usídlennej na svojom území, ale dohliada i na jej všetky aktivity, vrátane tých, ktoré sú vykonávané na území iného členského štátu EÚ.

9.2.4. Podľa recitálu č. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvère, vnútorný trh zahŕňa priestor bez hraníc, v ktorom je zaručený voľný pohyb tovaru a služieb. Súd si musí prednostne urobiť názor o výklade práva Európskej únie a keďže právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované Smernicou, ktorá platí pre Českú republiku aj pre Slovenskú republiku, postačuje oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov Českej národnej banky pre žalobcu, ako subjekt sídlaci na území Českej republiky. Kým v prípade zahraničných bánk, ktorých registrácie je prísnejšia, postačuje podľa § 11 ods. 2 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách oznámenie domovského orgánu dohľadu Národnej banke Slovenska, v prípade poskytovateľov spotrebiteľských úverov právny predpis nič také nepožaduje.

9.3. Žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky na ktorom sa v zmluve dohodli podľa zák. č. 89/2012 Sb., Občiansky zákoník a zák. č. 257/2016 Sb., o spotrebiteľskom úvère. Aplikácia českého právneho poriadku nemôže byť pre spotrebiteľa menej výhodná, pretože je plne harmonizovaná Smernicou, kde podľa recitálu č. 9 úplná harmonizácia je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh. Členské štáty by nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako sú ustanovenia tejto smernice.

9.4. Okresný súd bol povinný aplikovať české právo, ktoré nie je pre spotrebiteľa menej výhodné. V zmysle nariadenia Rím I platí, že v prípade spotrebiteľskej zmluvy sa použije právo krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa (žalovaného), ak veriteľ vykonáva činnosť v krajine pobytu spotrebiteľa, alebo smeruje svoju činnosť na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa. V danom prípade žalobca vykonáva činnosť v Českej republike, nie v Slovenskej republike. Ak by bol záver o použití slovenského práva založený iba na skutočnosti, že žalobca prevádzkuje webovú stránku končiacu na „sk“, išlo by o nesprávne a nedostatočné skutkové a právne posúdenie.

9.5. Okresný súd konal v rozpore s primárnym právom EÚ so základnou slobodou voľného pohybu služieb. Z hľadiska výhodnosti použitia právneho poriadku pre spotrebiteľa rezignoval na harmonizáciu v zmysle Smernice a aplikáciu slovenského právneho poriadku založil na inštitúte verejného

práva v otázke povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Ignoroval princíp favor contractus a konštatoval absolútnu neplatnosť zmluvy o úvere len na základe skutočnosti, že žalobca nemá povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike. To neznamená, že právny poriadok Českej republiky je pre spotrebiteľa menej výhodný ako slovenský. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

10. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril, nakoľko si písomnosti súdu nepochybné neprevzal.

11. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contr. CSP) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, pretože rozhodnutie je vecne správne.

12.1. Podľa § 13 ods. 3 zák. č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, ak tento zákon neustanovuje inak, na zmluvy na diaľku a na právne vzťahy, ktoré z nich vzniknú, sa vzťahujú osobitné predpisy.

12.2. Podľa § 1 ods. 3, písm. l) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace.

12.3. Podľa § 24 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, iný veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska.

12.4. Podľa § 11 ods. 3, veta prvá zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná.

13.1. Odvolanie žalobcu nebolo dôvodné. Žalobca namietal, že okresný súd založil svoje rozhodnutie na otázke povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov, ako inštitúte verejného práva a na použití slovenského právneho poriadku, pričom konštatoval absolútnu neplatnosť zmluvy o úvere len na základe skutočnosti, že žalobca nemá povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike.

13.2.1. Senát odvolacieho súdu poukazuje na svoje predošlé rozhodnutie, ktorým rozhodol o odvolaní žalobcu v obdobnej veci, vedenej proti spotrebiteľovi rozsudkom sp. zn. 16CoCsp/12/2023 zo dňa 25. 05. 2023 tak, že rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica 7Csp/81/2022 zo dňa 27. 02. 2023, ktorým bola žaloba zamietnutá, potvrdil z nasledovných dôvodov.

13.2.2. Žalobca tvrdil, že vzťah strán sporu sa má spravovať podľa právnych predpisov Českej republiky z dôvodu dohody strán sporu o rozhodnom práve. Keďže Česká republika ako krajina sídla dodávateľa a Slovenská republika ako krajina obvyklého pobytu spotrebiteľa sú obe členskými štátmi Európskej únie, súd správne posudzoval rozhodné právo podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 593/2008 zo dňa 17. 06. 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Nariadenie Rím I.). V zmysle článku 6 ods. 1 a 2 Nariadenia Rím I. sa zmluva medzi spotrebiteľom a podnikateľom spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa, alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti. V konaní bolo preukázané, že žalobca smeruje svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť aj do krajiny obvyklého pobytu žalovaného ako spotrebiteľa, prihliadol aj na to, že voľba rozhodného práva, keďže strany si v súlade s čl. 3 môžu zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe ods. 1 rozhodným. Súd teda z úradnej povinnosti skúmal dohodu strán sporu o voľbe práva podľa článku 6 Nariadenia Rím I. a z dôvodu, že táto sa nachádza len vo všeobecných podmienkach (bod 4), ktoré boli vopred pripravenou prílohou zmluvy o úvere, nemal v konaní preukázané, že by spotrebiteľ mal reálnu možnosť ovplyvniť voľbu rozhodného práva a zvoliť si iné právo. Preto dospel k záveru, že takúto dohodu o určení rozhodného práva nie je možné považovať za voľbu spotrebiteľa podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto okresný súd správne dospel k záveru, že právny vzťah strán sporu sa má riadiť s poukazom na čl. 6 ods. 1 Nariadenia Rím I. právnym poriadkom Slovenskej republiky.

13.2.3. Súd prvej inštancie mal za to, že vzťah medzi stranami sporu sa má posudzovať podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, skúmal premlčanie práva z úradnej povinnosti v zmysle ust.

§ 54a Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že právo žalobcu je premlčané. Odvolací súd pritom poukazuje na to, že žalobca expressis verbis nenamietal premlčanie svojho práva, tak ako to posúdil súd prvej inštancie. Namietal len, že v súdnej veci mal byť právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným posudzovaný podľa právneho poriadku Českej republiky. Preto odvolací súd neskúmal správnosť aplikácie ustanovení, podľa ktorých okresný súd skúmal otázku premlčania podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

14. Písomnosti pripojené k žalobe v súdnej veci (Smlouva o úvère č. 582021 zo 17. 02. 2020, Všeobecné podmienky poskytnutí úvère, verze 7, platnosť od 18. 05. 2018) umožňujú prijať rovnaký záver v otázke použitia slovenského právneho poriadku vzhľadom na to, že dohoda strán sporu o voľbe práva podľa čl. 6 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) je uvedená len vo všeobecných podmienkach poskytnutia úvère (VPPÚ, bod 01, 02, 04), ktoré boli vopred pripravenou prílohou zmluvy o úvère a samotná zmluva o úvère, ktorá odkazuje na Občiansky zákonník, platný v Českej republike (zák. č. 89/2012 Sb.) a na zák. č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvère, bola uzavretá výlučne elektronicky registráciou na webovej stránke F.. Nebolo teda v konaní preukázané, že by spotrebiteľ mal reálnu možnosť ovplyvniť voľbu rozhodného práva a zvoliť si právo slovenské. Žalobca sa vo svojich skutkových tvrdeniach obmedzil iba na všeobecné konštatovanie o tom, že ochrana spotrebiteľa je zaručená smernicou EÚ.

15.1. Žalobca ďalej poukazuje na skutočnosť, že podľa zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách postačuje oznámenie domovského orgánu dohľadu Národnej banke Slovenska iba v prípade zahraničných bánk a žalobca ako nebankový poskytovateľ spotrebiteľského úvère je oprávnený poskytovať spotrebiteľský úver na základe oprávnenia, ktoré udelila Česká národná banka.

15.2. Z verejne dostupných informácií vyplýva, že žalobca má zapísané v predmete podnikania „poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvère“.

15.3. Odvolací súd dodáva, že pokiaľ okresný súd založil rozhodnutie na zistení, že žalobca nie je registrovaný ako poskytovateľ úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na Slovensku a preto nepodlieha dohľadu Národnej banky Slovenska, z uvedeného zistenia urobil správny právny záver, obdobne ako v inej veci žalobcu (pozri bod 13.)

16.1. Okresný súd rozhodol správne, keď založil svoje rozhodnutie na výhrade verejného práva pri ochrane spotrebiteľa, pretože použité slovenského právneho poriadku je pre žalovaného spotrebiteľa výhodnejšie. K tomu odvolací súd uvádza nasledovné dôvody.

16.2. Podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným.

16.3. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb.), ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

16.4. Podľa § 1 ods. 1, veta prvá Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov.

16.5. Podľa § 1a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ak ide o poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi na obdobie kratšie ako tri mesiace alebo o poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, ktorých výška nepresiahne 100 eur, je najvyššia prípustná výška odplaty zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov 30 % ročne.

17.1. Okresný súd mal zo zmluvy č. 582021, uzavretej prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie dňa 17.02.2020 preukázané, že žalobca poskytol žalovanému bezúčelový, bezhotovostný úver vo výške 100 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť naraz v lehote 28 dní do 16.03.2020. V zmluve bola uvedená úroková sadzba vo výške 0%, poplatok za poskytnutie úvère vo výške 28,00 eur, celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť vo výške 128 eur.

17.2. Podľa slovenského právneho poriadku je poplatok vo výške 28 eur, vzhľadom na § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi a podľa § 1a za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi na obdobie kratšie ako tri mesiace alebo peňažných prostriedkov, ktorých výška nepresiahne 100 eur, je najvyššia prípustná výška odplaty 30 % ročne.

17.3. Suma 28 eur je v podstate odplata z pôžičky v sume 100 eur za 28 dní, preto úrok za 12 mesiacov (365 dní) zo sumy 100 eur zodpovedá 365 %, čo je v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka.

17.4. Uvedené skutočnosti spochybňujú a vyvracajú tvrdenia žalobcu, že posudzovaná zmluva, uzavretá podľa českého právneho poriadku, nemôže byť pre žalovaného spotrebiteľa menej výhodná vzhľadom na harmonizáciu Smernice na ochranu spotrebiteľa, ktorá zabezpečila vysokú a rovnocennú úroveň ochrany záujmov spotrebiteľov.

18. Pretože žalobca v odvolaní nespochybnil skutkový záver o tom, že strany sporu uzavreli zmluvu o pôžičke podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, nebolo možné v prospech odvolateľa prihladiť ani na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-630/17 zo dňa 14. 02. 2019, podľa ktorého zmluva o úvere nie je neplatná pre nedostatok povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov, nakoľko v uvedenej veci išlo o bankový úver.

19. Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).